

и какво правилъ прѣзъ това врѣме — не е извѣстно, но вижда се, че младия възраст много му бъркалъ. Най-послѣ, на 17-й Октомврий 1880 год. ний го намираме постѣпиль въ Софійското Военно Училище, което на 30-й Августъ 1883 год. свършилъ съ другитѣ си, отъ IV-й випускъ, като билъ произведенъ въ чинъ *подпоручикъ*.

Отъ училището, Бобевъ билъ зачисленъ на служба, въ бившата Силистренска № 23 дружина, слѣдъ пристиганieto въ която, взель отпускъ и заминалъ да обиколи родното си мѣсто въ Добруджа.

Слѣдъ отпуска и заврѣщанieto въ дружината си, Бобевъ билъ назначенъ за младши офицеръ и споредъ както ни съобщава единъ неговъ тогавашенъ другаръ, съ особено старание и усърдие се заловиль да обучава подчиненитѣ си войници, при туй, съ добрата си и разумна относка, скоро и напълно спечелилъ любовта и довѣрието на подчиненитѣ си.

Въ частнийтъ животъ и отношения съ съслуживцитѣ, казва сѣщий неговъ познайникъ — другаръ, той билъ твърдѣ веселъ и друженъ, а особено съ подпоручицитѣ Ангелева и Халачева, съ които макаръ и за кѣсо врѣме, но тѣй се билъ здружилъ, щото всички ги наричали „нераздѣлима троица.“

По такъвъ веселъ и безгрижанъ начинъ, прѣкаралъ Бобевъ двѣ годишната си служба, до като най-послѣ, настѣпило врѣме, да се измѣни този му еднообразенъ животъ. Извѣ-